

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 lipca 2016 r. (k. 3 i nast. , 27 i nast. , 34 i nast.) powód Zakład (...). (...) Spółka Jawna w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 112 970 , 31 zł. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 34 172 , 53 zł. za okres od dnia 2 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty , od kwoty 48 663 , 52 za okres od dnia 3 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 30 134,26 zł. za okres od dnia 7 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych , w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 7200 zł. i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że powód prowadzi działalność gospodarczą polegającą głównie na produkcji oraz sprzedaży wędlin i mięsa . Pozwany prowadzi zaś działalność gospodarczą polegającą w przeważającej części na przetwarzaniu i konserwowaniu mięsa z wyłączeniem mięsa z drobiu . Działalność tę prowadzi pod firmą (...). W dniach 18 marca , 19 marca i 23 marca 2016 r. powód sprzedał pozwanemu mięso wieprzowe .Transakcje te powód udokumentował wystawiając faktury VAT nr : (...) z dnia 18 marca 2016 r. na kwotę 34 372,13 zł. , (...) z dnia 19 marca 2016 r. na kwotę 48 663,52 zł. oraz (...) z dnia 22 marca 2016 r. na kwotę 30 134,26 zł. Wskazano ,że na każdej z wymienionych faktur widnieje podpis osoby odbierającej towar w imieniu pozwanego oraz pieczęć firmowa z danymi identyfikującymi firmę pozwanego (nazwa , adres , numer telefonu , NIP i REGON) .Strony ustaliły czternastodniowy termin płatności za wydany pozwanemu towar liczony od dnia dostawy . Pozwany reguluje zobowiązania pieniężne względem powoda z dużym opóźnieniem i pomimo upływu terminów płatności pozwany tytułem zapłaty za przedmiotowe faktury wpłacił na konto powoda kwotę 199 , 60 zł. Kwotę tę powód zaliczył na poczet spłaty kwoty wynikającej z najwcześniejszej faktury . Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z faktur pismem z dnia 8 czerwca 2016 r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym (sygn. akt IX GNc 453 / 16) Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej dochodzoną pozwem należność główną wraz z odsetkami ustawowymi z opóźnienie oraz kwotę 6830 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania (k. 40) .

Odpis pozwu wraz z załącznikami i odpisem nakazu zapłaty został doręczony stronie pozwanej w dniu 16 sierpnia 2016 r. (k. 41) . W ustawowym terminie strona pozwana od przedmiotowego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym wniosła sprzeciw (k. 43 , 49) . Pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu .W sprzeciwie pozwany wniósł o skierowanie stron do mediacji oraz zgłosił zarzut w zakresie braku właściwości tutejszego Sądu i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Białymstoku

Jako uzasadnienie sprzeciwu pozwany wskazał ,że roszczenie dochodzone przez powoda jest nieporozumieniem , gdyż strony uzgodniły ,że pozwany będzie spłacał dług dobrowolnie.

Strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko w piśmie procesowym z dnia 5 października 2016 r. , w którym to piśmie strona powodowa między innymi cofnęła pozew co do kwoty 23 830 zł. wnosząc o zasądzenia kwoty 89 140 , 31 zł. wraz z odsetkami od należności składających się na tę kwotę (k. 73 i nast.) . Strona powodowa w piśmie tym nie wyraziła zgody na mediację . Pismem procesowym z dnia 26 kwietnia (...) (k. 122 i nast.) strona powodowa cofnęła natomiast pozew co do kwoty 65 830 zł. popierając powództwo w pozostałym zakresie.

Pełnomocnik strony powodowej podtrzymał nadto swoje dotychczasowe stanowisko na terminie rozprawy w dniu 20 stycznia 2017 r. - k. 109 i nast. , w dniu 21 kwietnia 2017 r. - k. 116 i nast. oraz w dniu 21 lipca 2016 r. - k. 149 i nast. , na którym to terminie rozprawy oświadczył także , że w części w której wcześniej cofnął powództwo zrzeka się roszczenia .

Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek strony pozwanej o przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Białymstoku właściwego ze względu na siedzibę pozwanego (k. 109 i nast.) .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Strona powód prowadzi działalność jako prawa handlowego spółka osobowa – spółka jawna - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony powodowej k. 8 i nast.) ,zaś strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna - podmiot wpisany do rejestru tej działalności pod nazwą KARGUL i PAWLAK K. P. (1) (wydruk (...) k. 12 , k. 38) i są to okoliczności bezsporne między stronami . Strony pozostawały w stosunkach handlowych. O stosunkach zobowiązaniowych łączących strony niniejszego postępowania świadczy między innymi materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu ,którego mocy dowodowej strona pozwana w żadnym zakresie nie podważyła i który Sąd Okręgowy w całości obdarzył wiarą . Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny oparł się między innymi na fakturach dołączonych do pozwu .

W orzecznictwie przyjmuje się ,że wystawienie faktury , a następnie jej przyjęcie przez kontrahenta bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do przyjęcia i domniemania ,że dokonywane zapisy w fakturach są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1992 r. III CZP 56/92 OSNC 1992/12/219 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 r. IV CR 461/86 , LEX nr 8802) . Należy tu także wskazać , że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy sprzedaży jako takiej , dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków , jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 ,OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93, OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach . Faktura jako taka ma bowiem co najwyżej charakter dokumentu prywatnego podobnie zresztą jak np. dokumenty WZ, czy też wezwania do zapłaty . Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc) , ale stanowi on dowód tego ,że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc) . Przepis ten statuuje domniemania , że dokument prywatny jest prawdziwy oraz , że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby , która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu , co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113,Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak , jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR 200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 niepubl.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego , o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić ,że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd zatem ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie.

Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie pozostały materiał dowodowy uznał złożone do akt przez stronę powodową dowody za dowody wiarygodne. Dowody złożone do akt, wystawione przez stronę powodową nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną, jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości, czy też wiarygodności, a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej. Warto tu także wskazać, że pozwany nie wykazał także, aby podjął jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym, gdy otrzymał przedmiotowe dokumenty, w tym faktury.

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy dopuścił także dowód z zeznań świadka. Świadek K. P. (2) zeznał (k. 117 i nast.) ,że jest handlowcem powodowej spółki i nawiązuje współpracę z firmami. To on nawiązał współpracę z pozwanym. Współpraca z pozwanym trwała od lutego 2016 r. do marca 2016 r. Nie było żadnej umowy na piśmie. Towar w imieniu pozwanego zamawiał jego ojciec u świadka. Cenę strony ustalały telefonicznie za każdym razem w czasie, gdy towar był zamawiany. Termin płatności był ustalony jeden raz na początku, gdy była zawiązywana współpraca. Pozwany po otrzymaniu faktur nie kwestionował wskazanych w nich terminów płatności. Pozwany przed wytoczeniem powództwa uregulował część faktur. Pozwany nie kwestionował faktu otrzymania faktur. Strony nie prowadziły żadnych rozmów po wystawieniu faktur w zakresie zmiany terminu płatności należności za pobrany towar. Strony po wystawieniu faktur nie uzgodniły żadnych nowych terminów płatności, które by zastępowały terminy określone w fakturach. Żadnych konkretnych nowych terminów nie ustalono. Współpraca z pozwanym trwała krótko, bo gdy zauważono co się dzieje, starano się tą współpracę jak najszybciej zakończyć.

W tym miejscu należy także wskazać, że Sąd Okręgowy postanowił pominąć wniosek dowodowy w przedmiocie dopuszczenia dowodu z przesłuchania stron zgłoszony przez pozwanego wobec braku wykonania przez pozwanego zarządzenia z dnia 23 września 2016r. zobowiązującego pozwanego do oznaczenia tezy dowodowej w zakresie tego wniosku dowodowego (k. 54). Wezwanie do usunięcia powyższych braków wniosku doręczono pozwanemu w dniu 29 września 2016 r. (k. 60), lecz nie zostało ono wykonane w zakreślonym stronie pozwanej terminie. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2017 r. pominął zatem przeprowadzenie tego dowodu w niniejszym postępowaniu (k. 118).

Sąd Okręgowy uznał, że zeznania świadka są wiarygodne i obdarzył je w całości wiarą. Zeznania tej osoby są spójne, zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, wzajemnie się z tym materiałem uzupełniają. Zeznania te złożone w niniejszym postępowaniu są w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne, miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Dają one obraz wzajemnej współpracy stron jej przebiegu oraz kontaktów handlowych stron. Są logiczne i spójne. Ponadto za miarodajnością tychże zeznań przemawia również fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż osoba ta bezpośrednio uczestniczyła w wykonywaniu przedmiotowych umów – ich realizacji. Zeznania te nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez strony i ich profesjonalnych pełnomocników procesowych.

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy ustalił, że w ramach prowadzonej przez strony działalności gospodarczej między stronami doszło do zawarcia umów kupna sprzedaży objętych niniejszym postępowaniem, których przedmiotem było mięso. Do zawierania poszczególnych umów dochodziło poprzez fakty dokonane tj. przez zamówienie towaru, jego dostarczenie (jego wydanie) oraz przyjęcie towaru przez stronę pozwaną. Poszczególne transakcje handlowe pomiędzy stronami były dokumentowane wystawianymi przez stronę powodową fakturami VAT. Pierwsza z faktur objętych niniejszym postępowaniem nr: (...) pochodzi z dnia 18 marca 2016 r. i opiewa na kwotę 34 372,13 zł., druga nr (...) z dnia 19 marca 2016 r. na kwotę 48 663,52 zł. oraz trzecia nr (...) z dnia 22 marca 2016 r. na kwotę 30 134,26 zł. (k. 13 i nast.). Termin płatności faktury określały odpowiednio na dzień: 1 kwietnia 2016 r., 2 kwietnia 2016 r. i 6 kwietnia 2016 r. Faktury zawierają adnotację o odbiorze towaru pod względem ilościowym i jakościowym oraz odbiorze faktury. Podpisy na fakturach są nieczytelne i znajduje się obok nich pieczęć firmowa pozwanego. Pozwany nie kwestionował upoważnienia tej osoby

(osób), która podpisała (podpisały) odbiór towaru i faktury do działania w jego imieniu . Wraz z fakturami zostały wydane także handlowe dokumenty identyfikacyjne . Tytułem należności za otrzymany towar strona pozwana uściła na rzecz powoda kwotę 199 , 60 zł. i była to okoliczność niesporna między stronami . Wpłata ta została zaliczona na poczet należności z pierwszej z faktur . Wezwaniem do zapłaty z dnia 8 czerwca 2016 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty objętej fakturami , która była dochodzona niniejszym postępowaniem (k. 18 i nast.) .

Strony prowadziły negocjacje co do zawarcia między nimi porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia pozwanego względem strony powodowej (k. 76 i nast.) . Do jego podpisania wbrew stanowisku zajętemu przez pełnomocnika powoda na terminie rozprawy w dniu 20 stycznia 2017 r. doszło w dniu 23 sierpnia 2016 r. (k. 155 i nast.) . Strona pozwana nie wykazała jednak , aby dotrzymała warunków tego porozumienia zgodnie zaś jego zapisem z § 4 , który stanowi , że w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat o więcej niż 3 dni cała wierzytelność będzie natychmiast wymagalna.

Strona pozwana dokonała następujących płatności kwot : 6830 zł. w dniu 13 września 2016 r. - k. 159, 3000 zł. w dniu 14 września 2016 r. - k. 160 , 5500 zł. w dniu 15 września 2016 r. - k. 161 , 2000 zł. w dniu 26 września 2016 r. - k. 162 , 2000 zł. w dniu 27 września 2016 r. - k. 163 , 2500 zł. w dniu 28 września 2016 r. - k. 164 , 5000 zł. w dniu 13 października 2016 r. - k. 165 , 5000 zł. w dniu 14 października 2016 r. - k. 166 , 2500 zł. w dniu 14 listopada 2016 r. - k. 167 3000 zł. w dniu 15 listopada 2016 r. - k. 168 , 4500 zł. w dniu 18 listopada 2016 r. - k. 172 , , 5000 zł. w dniu 9 grudnia 2016 r. - k. 169 , 5000 zł. w dniu 9 grudnia 2016 r. - k. 170 , 5000 zł. w dniu 19 grudnia 2016 r. - k. 171, 2000 zł. w dniu 20 stycznia 2017 r. - k. 173 , 3000 zł. w dniu 25 stycznia 2017 r. - k. 175 , 2000 zł. w dniu 21 lutego 2017 r. - k. 174 . Zestawienia dokonanych płatności sporządzone przez pozwanego znajduje się na k. 158 i obejmuje niższą kwotę niż ta , o którą strona powodowa ostatecznie cofnęła pozew uwzględniając dokonane płatności przez stronę pozwaną . Na marginesie należy wskazać , że pozwany w żaden sposób nie wykazał , że w tych datach wszystkie powyższe kwoty wpłynęły na rachunek strony powodowej (dowody wpływu części środków na rachunek strony powodowej k. 88 i nast.) . Strona pozwana nie kwestionowała też terminów wpływu środków na rachunek powoda wskazanych w pismach procesowych modyfikujących roszczenie strony powodowej .

Jak wskazano powyżej strony w ocenie Sądu Okręgowego łączyły umowy sprzedaży . Między stronami dochodziło w ocenie Sądu Okręgowego do zawierania tych umów sprzedaży za każdym razem przez fakty dokonane , a znajdujących następnie potwierdzenie w wystawianych dokumentach księgowych , jakimi są faktury VAT , jak też handlowe dokumenty identyfikacyjne . Do zawierania tych umów dochodziło między stronami poprzez fakty dokonane tj. poprzez wydanie towaru przez sprzedawcę , którym była strona powodowa i jego przyjęcie przez kupującego , którym była strona pozwana . Stosownie zaś do treści przepisu art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary stronie pozwanej , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność. Strona pozwana nie kwestionowała zawarcia umów w ogóle , jak też otrzymania towaru . Z tytułu zawartych umów sprzedaży strona pozwana w rzeczywistości nie zgłaszała żadnych zarzutów , w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te , do których odnosiły się zapisy zawarte w fakturach dołączonych do pozwu .

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie stanowisko strony pozwanej jak wskazano powyżej materiał dowodowy dołączony do pozwu uznał za dowody wiarygodne i zasługujące na obdarzenie ich wiarą . W ocenie Sądu Okręgowego strona powodowa wykazała wydanie spornego towaru pozwanemu i uczyniła to przy pomocy powyższych dowodów. Jak wskazano powyżej strona pozwana nie wykazała , a nawet nie twierdziła , że strony uzgodniły inną cenę , czy też inne terminy płatności ceny za sprzedane pozwanemu towary , niż te wskazane w fakturach dołączonych do pozwu . Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo

od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej , a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej , niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej . Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustaliły terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny – wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuujący zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi – nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Glosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem gdy strony nie oznaczyły w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń – roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc . Nawet jednakże gdyby tak nie było , to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu , jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony , ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego . I chociaż nie oznacza to , że roszczenie w ogóle istnieje , czy też , że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości , że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty . Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego , jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie.

Sąd Okręgowy mając powyższe na względzie w tym treść uzasadnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i zarzuty tam podniesione uznał okoliczności podniesione przez stronę powodową w pozwie za przyznane przez stronę pozwaną mając na względzie przepis art. 230 kpc i nast. Strona pozwana nie podważała podstaw ani prawnych , ani też faktycznych dochodzonych roszczeń w zakresie należności głównej . Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zawartych w uzasadnieniu pozwu , podobnie zresztą jak wykonania przez stronę powodową ciężących obowiązków wynikających w powyższych umów w zakresie wydania towarów , za które powód dochodził ceny objętej niniejszym pozwem . Strona pozwana nie kwestionowała również prawidłowości wystawienia przez stronę powodową przedmiotowych faktur , jak też nie kwestionowała wreszcie także ani ilości –towarów dostarczonych przez stronę powodową , ani też ich jakości .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 535 kc uwzględnił w całości dochodzone roszczenie zasądając od strony pozwanej na rzecz powodowej spółki należność główną z tytułu sprzedanego pozwanemu towaru wynikającą z przedmiotowych faktur w dochodzonej przez stronę powodową w pozwie wysokości , która nie została przez pozwaną spółkę jeszcze zaspokojona .

W związku zaspokojeniem przez pozwanego roszczeń strony powodowej w zakresie części należności głównej , w toku postępowania tj. już po wytoczeniu powództwa , strona powodowa w tym zakresie , jak wskazano powyżej cofnęła pozew oraz zrzekła się swojego roszczenia .Cofnięcie pozwu w tym zakresie w ocenie Sądu Okręgowego pozostawało w zgodzie z przepisem art. 203 kpc .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 355 § 1 kpc umorzył postępowanie wobec dokonanego cofnięcia przedmiotowego pozwu przez stronę powodową .

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównej . Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy , gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy , z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu . Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona , należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc) . Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc , jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego , wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia , chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie była następstwem okoliczności , za

które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi .Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona , należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc) . W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie . Należy także wskazać , że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r. , I ACr 592/95 , OSA 1996/10/48).

Sąd Okręgowy w powyższym zakresie uznał żądanie pozwu również za zasadne mając na względzie datę wymagalności odsetek wskazaną przez samą stronę powodową w pozwie (zgodnie z żądaniem pozwu) . Strona pozwana nie kwestionowała wprawdzie dat , od których strona powodowa dochodziła odsetek ustawowych od należności uwzględniających poszczególne wpłaty dokonane przez pozwanego zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 26 kwietnia 2017 r. (k. 122 i nast.) , ale daty krańcowe w zakresie poszczególnych okresów , za które strona powodowa dochodziła odsetek Sąd Okręgowy zweryfikował z urzędu . Jak wynika bowiem z modyfikacji powództwa dokonanej pismem z dnia 26 kwietnia 2017 r. w przypadku odsetek od poszczególnych należności objętych niniejszym pozwem powód dochodził ich bowiem dwukrotnie raz w kwocie dochodzonej pierwotnie pozwem nieuwzględniającej dokonanej przez pozwanego częściowej płatności do dnia częściowej zapłaty , a następnie za ten sam dzień już od kwoty pomniejszonej o dokonaną płatność pozwanego do dnia zapłaty kolejnej należności , itd . Tak więc tych samych odsetek za dzień , w którym płatność miała miejsce strona powodowa dochodziła dwukrotnie : w kwocie nieuwzględniającej dokonanej zapłaty oraz kwocie pomniejszonej o dokonaną płatność (dzień ten był bowiem końcem okresu , za który dochodzono odsetek , a jednocześnie początkiem okresu , za który dochodzono odsetek od należności następnej pomniejszonej o dokonaną płatność – kwota pierwotna przed dokonaną zapłatą zawierała w sobie również tę należność) .

W powyższym zakresie roszczenie strony powodowej zostało zatem oddalone jako niezasadne . W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy je w całości uwzględnił mając na względzie przywołane wcześniej przepisy .

Sąd Okręgowy nie uwzględnił wniosku strony pozwanej w przedmiocie skierowania sprawy do mediacji . W tym zakresie Sąd Okręgowy oparł się przede wszystkim na stanowisku zajęтым przez stronę przeciwną w tej kwestii w toku niniejszego postępowania . Zgodnie bowiem z przepisem art. 183¹ § 1 i 2 kpc mediacja jest dobrowolna , a prowadzi się ją na podstawie umowy o mediację albo postanowienia sądu kierującego strony do mediacji. Mediację prowadzi się przed wszczęciem postępowania, a za zgodą stron także w toku sprawy (§ 4) . Oznacza to ,że mediacja jest dobrowolna, a zatem strona nie ma obowiązku uczestniczenia w niej niezależnie od jej formy. Strona więc nie jest obowiązana zawrzeć umowy o mediację , ani przystąpić do niej na skutek wniosku złożonego przez drugą stronę bądź na skutek postanowienia wydanego przez sąd. Oznacza to również , że nawet w przypadku skierowania przez sąd sprawy do mediacji bez zgody strony nie ma ona obowiązku zawarcia ugody przed mediatorem. Przy tym zgodnie z przepisem art. 183⁸ § 3 mediacji nie prowadzi się, jeżeli strona w terminie tygodnia od dnia ogłoszenia lub doręczenia jej postanowienia o skierowaniu do mediacji nie wyraziła zgody na mediację.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił również wniosku strony pozwanej – jej pełnomocnika procesowego w zakresie odroczenia terminu rozprawy ze względu na planowany urlop wypoczynkowy pełnomocnika. W ocenie Sądu Okręgowego rozprawa , której termin został wyznaczony na dzień 21 lipca 2017 r. nie podlegała odroczeniu . W ocenie Sądu Okręgowego działanie strony pozwanej i jej pełnomocnika w przedmiocie zgłoszenia niniejszego wniosku zmierzały tylko i wyłącznie do przewlekania postępowania . Stosownie nadto do przepisu art. 156 kpc sąd nawet na zgodny wniosek stron może odroczyć posiedzenie tylko z ważnej przyczyny. Natomiast nieobecność pełnomocnika strony spowodowana jego urlopem wypoczynkowym nie uzasadnia odroczenia rozprawy, ponieważ nie są to przeszkody nie do przewyciężenia (por. orzeczenia SN: z dnia 24 marca 2000 r., I PKN 546/99, OSNP 2001, nr 15, poz. 482; z dnia 15 stycznia 2004 r., II CSK 343/02, Lex nr 157280; z dnia 19 grudnia 2003 r., II UK 172/02, Prok. i Pr. - wkładka 2003, nr 9, s. 38).

Przepis art. 214 §1 kpc stanowi bowiem ,że rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Nie ulega wątpliwości ,że powyższe przyczyny odnoszą się

także do pełnomocnika procesowego .W niniejszym stanie faktycznym mogłaby zachodzić co najwyżej druga z wymienionych powyżej przyczyn skutkujących koniecznością odroczenia rozprawy . Nadzwyczajne wydarzenie, z którym łączy się zjawisko zewnętrzne o tak intensywnej sile czy też natężeniu, którym nie można się skutecznie przeciwstawić. Odroczenie jednakże rozprawy na tej podstawie następuje wówczas, gdy nadzwyczajne zdarzenia zewnętrzne (katastrofy, klęski żywiołowe, akty zbrojne, zamach terrorystyczne) wykazują cechy przemożności wobec każdego podmiotu i mają charakter przejściowy. Sąd Apelacyjny w Gdańsku za "nadzwyczajne wydarzenie powodujące nieobecność strony na rozprawie uznał blokadę dróg dojazdowych do sądu przez protestujących rolników" (wyrok z dnia 24 sierpnia 1999 r., I ACa 442/99, OSA 2002, z. 2, póź. 15). Nadzwyczajne wydarzenia w rozumieniu art. 214 § 1 wykraczają poza zjawiska siły wyższej i nie muszą wykazywać szerszego zasięgu swego oddziaływania. Mogą dotyczyć jak wskazano powyżej samej strony lub jej pełnomocnika procesowego jak nagła - bezpośrednio przed terminem rozprawy - choroba, nieszczęśliwy wypadek, śmierć osoby bliskiej itp. Nieobecność pełnomocnika strony na rozprawie spowodowana np. jego urlopem wypoczynkowym , kolizją terminów rozpraw itp. , nie jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem, którego nie można przezwyciężyć. Cechy nadzwyczajności pozbawiony jest także stan długotrwałej choroby strony, lub jej pełnomocnika, planowany pobyt w szpitalu lub też kuracja w sanatorium (zob. wyrok SN z dnia 19 marca 2003 r., II UK 172/02, Prok. i Pr. 2003, nr 9, póź. 38 oraz powołane tam orzecznictwo). Na marginesie należy tylko wskazać ,że pełnomocnictwo dołączone do akt wprost nie umożliwia pełnomocnikowi udzielenie dalszych pełnomocnictw procesowych . Strona pozwana nie wykazała zatem ,że przed wyznaczonym przez Sąd I instancji terminem rozprawy , przed którym został zgłoszony wniosek o jej odroczenie nie miała możliwości ustanowienia innego pełnomocnika , albo też ustanowienia dalszego pełnomocnika procesowego , tym bardziej ,że przedmiotowe pełnomocnictwo pochodzi z dnia 19 lipca 2017 r . Warto tu także wskazać , że określenie rodzaju przeszkody jako nie dającej się przezwyciężyć zakłada aktywność strony w jej przełamaniu, co oczywiście implikuje konieczność wyrażenia oceny o wskazywanych przez zainteresowany podmiot przyczynach braku efektywności podjętych czynności. Sąd Najwyższy niejednokrotnie zwracał także uwagę na negatywne następstwa tolerowania wykorzystywania przez stronę jej uprawnień w celu przewlekania a nawet uniemożliwienia prowadzenia procesu. Wskazywał, że tego rodzaju nierzetelne postępowanie strony może uzasadniać odpowiednią reakcję sądu (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 13 lutego 1999 r., I KKN 1064/97, OSNC 1999, nr 9, poz. 153) - (por. Tadeusz Żyżnowski , Komentarz do art.214 Kodeksu postępowania cywilnego , LEX , por. też Przemysław Telenga , Komentarz aktualizowany do art.214 Kodeksu postępowania cywilnego , LEX oraz Magdalena Olczyk , Komentarz do art. 214 Kodeksu postępowania cywilnego , LEX).

W zakresie wniosku strony pozwanej o przekazanie sprawy celem jej rozpoznania do innego Sądu oddalając ten wniosek Sąd Okręgowy miał na względzie ,że wprawdzie zgodnie z przepisem art. 27 § 1 kpc powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania , jednakże stosownie do przepisu art. 31 kpc powództwo w sprawach objętych przepisami oddziału , w którym się on znalazł wytoczyć można bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd oznaczony w przepisach zawartych w tym dziale . Właściwość przemienna polega zatem na tym, że miejscowo właściwy w określonej kategorii spraw jest zarówno sąd właściwości ogólnej, jak i sąd (lub sądy) określony w przepisach art. 32-37 kpc , a wybór sądu, przed który ma być wytoczone powództwo pozostawiony jest powodowi. Powód, wytaczając powództwo przed sąd inny niż wyznaczony miejscem zamieszkania czy siedzibą pozwanego, powinien w pozwie podać okoliczności uzasadniające właściwość sądu według przepisów o właściwości przemiennej (por. Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III , komentarz do art. 31) . Wynika to z przepisu zawartego w art. 187 kpc . Według pkt 2 art. 187 § 1 k.p.c. pozew winien bowiem zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu. Z wykładni art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. wynika zatem dla wnoszącego pozew obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających właściwość sądu, w sytuacji gdy właściwość miejscowa sądu wynika zarówno z umowy stron jak i gdy, jak w przedmiotowej sprawie zależy od wyboru powoda. W doktrynie uznaje się, że elementy pozwu określone w art. 187 §1 k.p.c. mają charakter obligatoryjny (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, 1.1, pod red. K. Piaseckiego, W-Wa 1999, s. 675), co oznacza, że w razie potrzeby, tak jak w przedmiotowej sprawie, koniecznym jest przytoczenie okoliczności uzasadniających również właściwość sądu. Potrzeba ta może wynikać jak wskazano powyżej, z umowy prorogacyjnej lub z zastosowania przepisów określających właściwość przemienna sądu. W powołanej

uchwale Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wprawdzie element pozwu określony w art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c. in fine nie musi stanowić wyodrębnionej jednostki redakcyjnej, jednakże winien znajdować się w pozwie i wynikać z jego treści.

Zgodnie nadto z przepisem art. 454 § 1 kc , na który powołał się powód jeżeli miejsce spełnienia świadczenia nie jest oznaczone ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione w miejscu, gdzie w chwili powstania zobowiązania dłużnik miał zamieszkanie lub siedzibę. Jednakże świadczenie pieniężne powinno być spełnione w miejscu zamieszkania lub w siedzibie wierzyciela w chwili spełnienia świadczenia. Jeżeli zobowiązanie ma związek z przedsiębiorstwem dłużnika lub wierzyciela, o miejscu spełnienia świadczenia rozstrzyga siedziba przedsiębiorstwa (§ 2 kc) . Stosownie jednak do przepisu art. 34 kpc powództwo o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jako też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy wytoczyć można przed sąd miejsca jej wykonania. W razie wątpliwości miejsce wykonania umowy powinno być stwierdzone dokumentem. Przepis ten zatem określa właściwość dla spraw wynikających z zobowiązań umownych. Powyższe oznacza zatem ,że w przypadku gdy wierzyciel dochodzi swoich roszczeń z tytułu wykonania umowy , jak ma to miejsce w niniejszym przypadku o właściwości miejscowej sądu rozstrzyga miejsce , gdzie ma być spełnione świadczenie związane z zapłatą ceny . Umowa w niniejszym przypadku miała zaś być wykonana w miejscu siedziby powoda .

Stosownie nadto do przepisu art. 46 § 1 kpc właściwość sądu strony mogą określić również w umowie i umówić się na piśmie o poddanie sądowi pierwszej instancji, który według ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wynikać z oznaczonego stosunku prawnego. Sąd ten będzie wówczas wyłącznie właściwy, jeżeli strony nie postanowiły inaczej. Strony nie mogą jedynie zmieniać właściwości wyłącznej (§ 2 art. 46 kpc) . Strona pozwana nie wykazała zaś , że w drodze umowy ze stroną powodową została wyłączona właściwość ogólna miejscowa sądu albo też by właściwość Sądu I instancji nie uzasadniały powołane w uzasadnieniu pozwu przepisy określające właściwość przemienną .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Stosownie do przepisu art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszym przypadku . Strona pozwana nie tylko ,że dała podstawę do wytoczenia przedmiotowego powództwa ponieważ nie zaspokoiła roszczeń strony powodowej niezwłocznie po wezwaniu do ich zapłaty , ale również nie uznała powództwa wnosząc o jego oddalenie .

Zgodnie natomiast z przepisem art. 102 kpc w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Okręgowy nie znalazł w niniejszym przypadku natomiast podstaw do zastosowania również przepisu art. 102 kpc .

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych , które stanowią o tym, że sąd zasądza opłatę za czynności radcy prawnego

z tytułu zastępstwa prawnego, bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład jego pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia wymienionej opłaty stanowią zaś stawki minimalne określone w rozporządzeniu, która w niniejszej sprawie wynosi 7 200 zł. Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu , oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .